

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI BẢY NGƯỜI CHÂN THÀNH GẶP NGƯỜI CỐ CỰU

Bọn Liêu binh giả, cổ buộc vải trắng cứ nhằm quân Liêu mà đâm mà chém.

Tiêu Phong thấy người Liêu bị chết tới bởi, thân nằm chặt đất, tay ông cầm miếng vải trắng bất giác run lên la hoảng:

-Ta là người Liêu chứ không phải người Hán. Ta không thể thất chiếc vải này vào cổ được!

Giữa lúc ấy, tiếng kẻo kẹt vang lên. Hai cánh cổng thành phía Tây nặng nề mở ra.

Đoàn Dự và Phạm Hoa đẩy bừa Tiêu Phong ra ngoài.

Ngoài thành đèn đuốc sáng trưng, không biết bao nhiêu Bang chúng Cái Bang đã dẫn ngựa đến đón. Họ vừa thấy Tiêu Phong đã nổi tiếng hoan hô như sấm dậy:

-Kiều Bang chúa! Kiều Bang chúa!

Thật là cảnh lửa sáng rực trời, tiếng hô dậy đất.

Hai bên đèn đuốc chuyển động tựa hồ hai con hoả long trở mình. Một lão già cưỡi ngựa đi giữa tiến lại. Lão giơ hai tay lên tận đỉnh đầu. Hai tay lão cầm tay đá cầu bồng, một tín vật của Bang chúa Cái Bang. Chính là Ngô trưởng lão.

Ngô trưởng lão đi tới trước mặt Tiêu Phong liền xuống ngựa, quỳ xuống đất nói:

-Ngô Trưởng Phong này chịu lời uỷ thác của anh em đem cây đá cầu bồng của bản Bang để trả lại Bang chúa. Bọn thuộc hạ thật là hồ đồ đã vu oan cho người ngay đến nỗi Bang chúa phải chịu bao nhiêu nỗi cơ cực. Bọn thuộc hạ thật không bằng giống chó lợn. Mong rằng Bang chúa đại nhân quên hết tội lỗi của bọn tiểu nhân, nghĩ tới bầu đoàn cô quả bản Bang mà trở lại làm Bang chúa cho. Vì bọn tiểu nhân mắc lừa kẻ gian nịnh bảo Bang chúa là giống chó Khất Đan, thực tội đáng muôn thác.

Nói xong, cầm cây đá cầu bồng đặt vào tay Tiêu Phong.

Tiêu Phong thấy bọn người chân tay cùng sống chết với mình năm trước, thì không khỏi đau lòng. Ông cảm xúc đáp:

-Ngô trưởng lão! Tại hạ quả là người Khất Đan. Nay được các vị trọng nghĩa, tại hạ cảm kích vô cùng! Còn ngôi Bang chúa Cái Bang thì tại hạ không thể nào nhận được nữa.

Ông vừa nói vừa đưa tay ra nâng Ngô Trưởng Phong dậy.

Ngô Trường Phong nguyên là một người thẳng thắn, nóng nảy, lão vò đầu bứt tai, hỏi:

-Bang chúa... là người Khất Đan ư? Kiêu Bang chúa! Bang chúa hãy coi kia! Đừng oán hận bọn tiểu nhân nữa!

Bỗng nghe trong thành trống thúc liên hồi, đại đội Liêu binh kéo ra.

Đoàn Dự nói:

-Ngô trưởng lão! Chúng ta chạy mau đi! Quân Liêu thế lớn để họ bày thành trận thế, tất không địch nổi.

Tiêu Phong cũng biết bọn Cái Bang cùng quần hùng Trung Nguyên sở dĩ chiếm được thượng phong là vì đánh bất thành linh. Nếu cùng quân Liêu thực sự chiến đấu thì mấy trăm tay hảo hán giang hồ địch làm sao lại mấy vạn quân tinh nhuệ nước Liêu? Huống chi còn đánh nhau nữa thì số người bị tử thương cả hai bên sẽ vô cùng trầm trọng và phản lại với ý nguyện của mình.

Ông liền nói:

-Ngô trưởng lão! Việc cử Bang chúa rồi sẽ tính sau cũng chưa muộn. Trưởng lão truyền lệnh cho anh em theo cửa Tây rút lui ngay!

Ngô trưởng lão vâng lời, kịp truyền lệnh cho bang chúng đổi hậu đội làm tiền đội xông về phía Tây mà chạy.

Chẳng mấy chốc, Hư Trúc Tử dẫn quần nữ dưới trướng cung Linh Thứu cùng ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo vừa theo kịp.

Đoàn người chạy được vài dặm thì lại gặp bọn Chu Đan Thần dẫn một đoàn võ sĩ nước Đại Lý cũng đuổi tới nơi. Chỉ còn thiếu quần tăng chùa Thiếu Lâm và quần hào Trung Nguyên mãi chưa thấy đến.

Tiêu Phong nói:

-Quần tăng chùa Thiếu Lâm và hào kiệt Trung Nguyên còn bị chặn đứng ở trong thành. Chúng ta hãy chờ lại một chút.

Trong thành tiếng reo hò pha lẫn tiếng binh khí đánh nhau mỗi lúc một vang dội.

Đoàn Dự nói:

-Đại ca hãy chờ đây để tiểu đệ đi tiếp ứng cho bọn họ.

Chàng nói xong dẫn bọn võ sĩ nước Đại Lý quay lại theo cửa Tây vào thành.

Lúc này trời đã gần sáng. Tiêu Phong hồi hộp trong lòng chỉ lo cho quần hào khó lòng thoát hiểm.

Tiếng reo hò trong thành lại càng dữ dội khủng khiếp. Bọn võ sĩ Đại Lý xông xáo tìm kiếm trong Liêu trận mà thủy chung vẫn không thấy bọn quần hào đâu cả.

Một tên đệ tử Cái Bang phi ngựa đến báo:

-Mấy ngàn quân thiết giáp bên Liêu đã đóng chặt cửa thành phía Tây rồi. Một số đông võ sĩ Đại Lý chưa xông vào được, mà quần hùng Trung Nguyên bị hãm trong thành không ra thoát.

Hư Trúc Tử vẫy tay nói:

-Bọn Linh Thử chúng ta phải đi tiếp ứng mới được!

Y liền dẫn hơn hai ngàn hảo hán ở Tam sơn ngũ nhạc và quần nữ chín bộ cung Linh Thử xông vào trận.

Tiêu Phong ngồi trên lưng ngựa, xa trông về phía Đông thì thấy trong thành Nam kinh rải rác có những ngọn lửa bốc lên, không hiểu vì lẽ gì. Ông chờ một lúc thì lại thấy một tên thám tử về báo:

-Đoàn hoàng gia nước Đại Lý và Hư Trúc Tử cùng Linh Thử đã mở một đường máu xông vào trong thành.

Trước kia hễ gặp cuộc chiến đấu là Tiêu Phong đi đầu, mà lần này ông phải chịu đứng chờ một chỗ. Lòng nóng như lửa đốt, ông nói:

-Ta phải đi xem sao?

A Tử, Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đều khuyên can:

-Người Liêu chỉ muốn bắt cho bằng được Tiêu đại ca. Đại ca chớ nên mạo hiểm!

Tiêu Phong nói:

-Không hề chi!

Rồi ông phóng ngựa đi trước. Bang chúng Cái Bang cũng đồng nhất theo sau.

Đoàn người đi đến cửa Tây thành Nam kinh thì thấy rải rác dưới chân tường trên mặt thành cùng hai bờ sông bao quanh thành có đến mấy trăm xác chết nằm lăn ra đó. Phần lớn là Liêu binh, còn một số là võ sĩ của Đoàn Dự và thuộc hạ của Hư Trúc.

Cửa thành hé mở, hai vị đạo chúa cầm đại đao đứng giữ một bên để chờ, hễ quân Liêu xông ra là chém, không để cho chúng đóng cửa thành lại.

Bỗng nghe mé Nam và mé Bắc có tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiêu Phong giật mình kinh hãi nói:

-Nguy rồi! Đại đội Liêu binh chia hai ngả nam bắc quay lại đánh thì chúng ta đều bị nguy khốn.

Ông tung mình nhảy lên. Vừa nhảy vừa điểm chân vào tường để mượn đà nhảy lên nữa cho lên được đến mặt thành. Ông trông vào thành thì thấy bên trong của Tây chừng một dặm vuông mỗi chỗ một tốp người đang giao tranh.

Quần hào Trung Nguyên bị rất nhiều quân Liêu chia nhiều chỗ vây đánh.

Bọn hào kiệt tuy võ công cao cường, nhưng mỗi người phải đối địch đến hơn mười người. Cuộc chiến đấu kéo dài đã lâu thành ra mỗi một, ít người không địch lại được số đông.

Tiêu Phong đứng trên mặt thành nhìn vào trong lại nhìn ra ngoài chưa biết quyết định thế nào. Quần hào bị vây hãm kia đều vì cứu ứng ông mà bị nguy khốn, dĩ nhiên ông không thể giương mắt ra mà nhìn bọn họ chết dưới lưỡi đao của quân Liêu.

Ông lại nghĩ rằng:

-Nếu mình nhảy xuống xông vào cứu viện thì công nhiên coi quân Liêu là thù địch và sẽ biến thành một tên Liêu gian, phản quốc giúp giặc, chẳng những thẹn với tổ tông mà còn bị đồng bào thoá mạ, tiếng xấu để ngàn thu.

Trước nay Tiêu Phong quyết đoán việc gì cũng mau lẹ mà lúc này ông lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Ông lại thấy bên bức tường thành bảy tám tên võ sĩ Khất Đan đang vây hai vị lão tăng chùa Thiếu Lâm đánh rất rát. Một vị tay múa giáo đao chống cự, miệng không ngớt phun máu tươi ra. Rõ ràng nhà sư bị trọng thương.

Tiêu Phong chú ý nhìn kỹ lại thì nhà sư này chính là Huyền Minh đại sư. Còn một vị nữa vung cây thiền trượng liều mạng chống đỡ, chính là Huyền Thạch đại sư.

Hai tên võ sĩ Khất Đan giơ trường đao lên chém xuống Huyền Minh.

Huyền Minh vung giới đao lên gạt, không ngờ đại sư đã bị trọng thương, mới giơ tay lên được đến trước ngực đã kiệt lực.

Huyền Thạch hất ngược cây thiền trượng... đuôi trượng chạm vào sống đao đánh choang một tiếng.

Huyền Thạch thần lực ghê hồn. Hai thanh trường đao bật ngược lại đập vào trán hai tên võ sĩ Khất Đan làm cho đầu óc vỡ tan.

Huyền Thạch đang mừng thầm trong bụng thì đột nhiên lại nghe tiếng Huyền Minh rú lên. Máu tươi vọt ra tung toé. Vai bên tả nhà sư đã trúng phải một đao của Liêu binh.

Huyền Thạch phóng trượng đánh liền. Tên Liêu binh bị gãy nát xương cốt. Nhưng lúc ấy nhà sư sơ hở trước ngực, bị một tên võ sĩ Khất Đan cầm trường mâu đâm tới trúng bụng Huyền Thạch từ trước bụng suốt qua sau lưng đóng chặt vào bức tường thành.

Huyền Thạch rú lên một tiếng, rồi dùng hết sức bình sinh vung trượng đập mạnh xuống. Đầu tên võ sĩ Khất Đan này cũng bị vỡ tan, chết tốt.

Huyền Minh thấy Huyền Thạch bị trúng mâu, liền vung thanh giới đao loạn lên không còn đúng đường lối chi nữa. Hai mắt nhà sư đăm lẹ, la gọi:

-Sư đệ!

Tiêu Phong bầu máu nóng sôi sùng sục, không tài nào nhẫn nại được nữa, ông lớn tiếng quát:

-Tiêu Phong ở đây! Các người muốn giết ta thì lại mà giết, đừng giết người vô tội nữa!

Ông từ mặt thành nháy xuống, người chưa chấm đất đã đá luôn bốn tên võ sĩ Khất Đan bay đi. Chân trái ông vừa đặt xuống đất, lập tức kéo Huyền Minh lại. Tay phải ông đón lấy cây thiền trượng của Huyền Thạch. Ông nói:

-Huyền Thạch đại sư! Tại hạ đến cứu viện chậm quá. Tội nghiệt thực là thâm trọng.

Ông gạt cây thiền trượng một cái, hai tên võ sĩ Khất Đan bị bắn ra xa đến mười mấy thước.

Huyền Thạch nhăn nhó cười nói:

-Bọn bần tăng nói vu cho cư sĩ là người Khất Đan. Tội nghiệt lại còn nặng hơn. Đức Phật từ bi! Đức Phật từ bi! Đến nay vàng thau đã rõ...

Huyền Thạch chưa dứt lời, đã ngoẹo cổ ra mà chết.

Tiêu Phong bảo vệ Huyền Minh rồi quay sang mé tả xông vào chỗ bọn võ sĩ Đại Lý đang bị vây đánh.

Tướng sĩ nước Liêu thấy Nam viện đại vương đột nhiên xuất hiện thần oai lẫm liệt, đều hoảng vía kinh hồn.

Tiêu Phong múa tít cây thiền trượng đánh ra tới tấp. Tuy ông không muốn giết người, nhưng ai đụng phải cũng bị thương liền.

Bọn Liêu binh vừa la vừa dạt ra hai bên. Chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Phong đã làm cho hơn hai trăm người tụ hội vào một chỗ. Ông lớn tiếng nói:

-Các vị chớ có dờ mau ra.

Ông dẫn hai trăm người này đi quanh một lượt, hễ thấy còn ai bị bao vây là ông lại xông vào đón ra.

Tiêu Phong mỗi lúc một mở rộng vòng tròn ra. Đến lúc quy tụ lại được chừng một ngàn người thì quân Liêu không tài nào ngăn trở được nữa.

Tiêu Phong cùng Hư Trúc, Đoàn Dự và Huyền Độ đại sư chùa Thiếu Lâm dẫn quần hào Trung Nguyên xông ra cửa thành.

Tiêu Phong cầm cây thiền trượng đứng ngay bên cổng bảo hộ cho người ngựa ba cánh: nước Đại Lý, cung Linh Thứu và quần hào Trung Nguyên ra khỏi cổng thành.

Tướng sĩ nước Liêu chỉ theo sau xa xa mà đuổi, mà la ó om sòm, không một tên nào dám tiến lên xung sát.

Tiêu Phong chờ cho mọi người ra hết rồi mới đi sau cùng. Ông ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy tử thi chất đống, không biết đã chết mất bao nhiêu người? Mắt ông chợt nhìn thấy hai người phụ nữ, thuộc hạ cung Linh Thứu, nằm trên vũng máu đang lăn lộn rên la, không ngồi dậy được.

Tiêu Phong lại quay vào thành nắm lấy lưng hai người đàn bà này sắp trở ra, đột nhiên trống thúc liên hồi. Hai đội quân từ hai ngả Nam, Bắc đổ đến.

Tiêu Phong cũng hơi sồn lòng, vì hai đội quân này mỗi toán có dư vạn người. Ông lại chiến đấu lâu rồi, tuy chưa bị thương nhưng đã mệt nhoài, không thể đối địch được nữa. Ông liền lớn tiếng gọi:

-Anh em Cái Bang chặn hậu cho. Lừa ngựa xin dành để các bạn bị thương cưỡi rút lui trước đi.

Bang chúng Cái Bang vâng dạ nghe lời, vội vàng xuống ngựa.

Tiêu Phong lại hô:

-Anh em hãy kết thành Đả cầu đại trận!

Bang chúng vừa hát bài Liên Hoa Lạc vừa giàn thành trận thế!

Tiêu Phong la lên:

-Huyền Độ đại sư! Nhị đệ! Tam đệ! Các vị mau dẫn anh em bản bộ đi về phía Tây! Để bọn tại hạ đoạn hậu cho.

Dưới ánh mặt trời, gươm đao của binh tướng nước Liêu lấp loáng hào quang. Mấy vạn quân thiết kỵ nện xuống đất làm rung chuyển cả núi non.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự thấy uy thế Liêu binh ghê gớm, biết là Đả cầu đại trận của Cái Bang dù có tuyệt diệu đến đâu cũng không ngăn cản nổi.

Hai người liền đến bên Tiêu Phong đồng thanh nói:

-Đại ca! Chúng ta kết nghĩa anh em gặp hoạn nạn cùng chịu đựng, sống chết có nhau mới phải!

Tiêu Phong nói:

-Nếu vậy thì hai vị hiền đệ bảo người ngựa bản bộ rút lui trước đã.

Hư Trúc và Đoàn Dự vội vàng hạ lệnh cho thuộc hạ rút lui. Ngờ đâu các bộ thuộc cung Linh Thứu không chịu bỏ chủ nhân. Nhất là tướng sĩ nước Đại Lý khi nào chịu để mình Hoàng đế ở lại nơi hiểm địa, rồi kéo nhau rút lui bao giờ?

Lúc này quần hào thấy tình thế nguy hiểm đã có mấy chục người chạy lại trợ chiến.

Tiêu Phong ngấm ngầm la hoảng. Ông nghĩ thầm:

-Bọn người này tuy võ công cao cường, nhưng chỉ xúm xít lại với nhau, không hiểu binh pháp thì chống cự lại với Liêu binh thế nào được? Mình chết chẳng kể làm chi, nhưng cả bấy nhiêu người đều bị quân Liêu giết hết ở ngoài thành Nam kinh, thì ra...

Đột nhiên trong trận bên Liêu nổi hiệu thanh la để lui quân.

Quân Liêu quay đầu ngựa lại thành thế hậu đội đổi làm tiền đội, để rút lui về hai ngả Nam Bắc.

Tiêu Phong rất lấy làm kỳ, không hiểu ra sao, thấy sau trận quân Liêu tiếng reo dậy đất, cát bụi mù mù. Té ra đã có một cánh quân đến tập hậu.

Tiêu Phong tự hỏi:

-Chẳng lẽ bên Liêu có người nào nổi loạn. Nếu Hoàng thượng cũng bị phục kích thì thật là nguy.

Tiêu Phong thấy quân Liêu lâm vào tình trạng khốn đốn, thì nghĩ ngay đến Gia Luật Hồng Cơ.

Quần hùng Cái Bang thấy quân Liêu rút lui, liền lớn tiếng reo hò. Nhưng chúng chưa được lệnh Tiêu Phong nên không đuổi theo.

Tiêu Phong nhảy phắt đứng lên yên ngựa, trông ra xa về hậu trận quân Liêu thì thấy một lá cờ trắng tung bay trước gió. Tên nổ bắn tới như mưa. Quân Liêu tới tấp ngã ngựa.

Tiêu Phong chợt tỉnh ngộ la lên:

-Đây là bộ lạc Nữ Chân đem quân đến cứu ta. Không hiểu sao họ đã biết tin?

Bộ lạc Nữ Chân toàn là tay thiện xạ. Lúc lâm trận họ dũng mãnh phi thường. Cứ trăm người hợp thành một tiểu đội kỵ mã, reo hò xông vào Liêu trận làm cho rối loạn. Một là quân Liêu bị đánh bất thành linh, hai là quân Nữ Chân rất thiện chiến.

Thống soái quân Liêu thấy địch không nổi, lại sợ Tiêu Phong dẫn đồng bọn đánh lại thành ra mặt thù địch, nên vội vã thân binh chạy về thành.

Phạm Hoa làm Tư mã nước Đại Lý tinh thông binh pháp liền lên tiếng hỏi Tiêu Phong:

-Tiêu đại vương! Chúng ta nên thừa cơ xung sát. Đây là cơ hội tốt nhất để diệt địch. Sao đại vương còn chưa hạ lệnh?

Tiêu Phong chỉ lắc đầu mà không đáp.

Phạm Hoa lại nói:

-Từ đây đến Nhận Môn quan, đường đất còn xa. Nếu mình không thừa cơ phá vỡ Liêu binh, thì sau sẽ bị nguy đấy. Địch nhiều mà ta ít, khó lòng sống mà trở về.

Tiêu Phong lại lắc đầu.

Phạm Hoa không hiểu tại sao, y nghĩ bụng:

-Tiêu đại vương không chịu tiêu diệt Liêu binh. Phải chăng y còn dành đường đất để giao hảo với Liêu chúa sau này?

Bỗng thấy một đoàn người Nữ Chân mình trần trụi hoặc quấn bằng da thú, cưỡi những con ngựa gầy nhom xông vào. Tên nổ bắn ra veo veo.

Hậu đội quân Liêu hơn một nghìn người chưa kịp vào thành đều bị quân Nữ Chân bắn chết lẫn xác xuống chân thành.

Bọn Nữ Chân bắn chết người rồi cắt lấy thủ cấp đeo vào sau lưng, có người đeo hàng chùm đến mười mấy cái đầu.

Quần hào qua lại giang hồ thấy chuyện giết người là thường, nhưng chưa gặp ai hung thần tàn nhẫn theo kiểu man rợ này, nên thấy đều kinh hãi.

Bỗng thấy một đại hán cao lớn vượt mọi người tiến ra lớn tiếng gọi:

-Tiêu đại ca! Tiêu đại ca! Hoàn Nhan A Cốt Đả đến giúp đại ca đây!

Tiêu Phong tung ngựa chạy ra đón. Hai người nắm chặt tay nhau ra chiều rất thân thiết!

A Cốt Đả nói:

-Ngày ấy Tiêu đại ca không từ biệt bỏ ra đi, tiểu đệ vẫn nhớ luôn. Sau có thám tử về báo đại ca đã làm quan nước Liêu. Tiểu đệ nghĩ rằng bọn chúng giao quyết chắc đại ca chẳng làm quan được bao lâu với họ, quả nhiên hôm trước đây lại có thám tử báo tin đại ca bị tên Liêu chúa chó đẻ bắt giam đại ca, nên tiểu đệ vội đem quân đến cứu. May mà đại ca không chết cũng không bị thương, tiểu đệ rất lấy làm hoan hỉ.

Tiêu Phong nói:

-Đa tạ hiền đệ đã cứu ứng.

Chưa dứt lời, tên nỏ trên mặt thành tới tấp bắn xuống như mưa. Nhưng hai người đứng xa chân thành, tên bắn không tới.

A Cốt Đả tức giận nói:

-Quân chó má này vô lễ thật! Anh em mình đang nói chuyện với nhau mà chúng dám quấy nhiễu.

Đoạn gã giương cung lên bắn ra ba phát tên nghe veo veo. Trên mặt thành rú lên mấy tiếng. Ba tên quân Liêu bị trúng tên từ trên mặt thành rớt xuống.

Quân Liêu bắn gã không trúng, nhưng cung nỏ của gã vừa dài vừa cứng, nên bắn đi rất xa, ba phát trúng cả ba.

Quân Liêu đứng trên mặt thành la ó om sòm, vội giơ mộc lên che đỡ.

Trong thành trống thúc rầm trời, quân Liêu tụ binh tướng.

A Cốt Đả lớn tiếng la lên:

-Bọn chó má Khất Đan có giỏi thì ra đây để ta giết một trận cho sướng tay.

Bên quân Nữ Chân cũng thúc trống vang lừng.

Tiêu Phong nghĩ bụng:

-Nếu lại xảy ra giao tranh thì hai bên tất phải chết nhiều.

Ông vội nói:

-Hiền đệ! Hiền đệ lại cứu ta, bây giờ thoát hiểm rồi. Hà tất phải đánh nhau với họ làm chi? Anh em mình lâu ngày không gặp nhau, hãy tìm chỗ vắng vẻ để chúng ta uống một bữa say đã.

Hoàn Nhan A Cốt Đả nói:

-Ca ca nói phải đó. Chúng ta đi thôi!

Bỗng thấy cửa thành mở rộng. Một quân thiết kỵ xông ra.

A Cốt Đả quát mắng:

-Quân chó đẻ kia! Ta cho bọn mi biết tay!

Gã giường cung bắn ra một phát trúng vào mặt một người đi trước ngã lăn xuống ngựa.

Ngoài ra, bọn thuộc hạ Nữ Chân cũng giường cung bắn tới tấp và toan bắn vào mặt Liêu binh. Đầu mũi tên đều tẩm thuốc độc, kẻ trúng tên chưa kịp rú lên một tiếng đã bị chết liền.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngoài cửa thành đã có mấy trăm xác chết cả người lẫn ngựa xếp thành những đống lù lù lấp mắt cả lối đi.

Bọn Liêu binh thấy vậy hồn vía lên mây, đóng chặt cửa thành lại không dám ra nữa.

Hoàn Nhan A Cốt Đả ở dưới chân thành điều võ giường oai lớn tiếng thóa mạ.

-----oOo-----